

שתי דקות לפני הצות קבע דוכא כלא רמלה: „אדולף אייכמן

מספרים על מה שראו העתונות הישראלית, אחת אחרי-הצות. על פניהם ניכרת עדיין התרוממת

משני צדדיו. התהלכה הקטנה צעדה לאורך מסדרון קצר, עד להררי-המגורים של המסדר מר המיוחד, שהופקד על אייכמן, מאז הועד בר לכלא זה. כל חדרי אותה הקומה נבנו במיוחד לכליאת אייכמן.

בחדר המפקד-התורן של המשמר המתינו לו ניר ושני קציני המשטרה, פקד מיכאל גולדמן ומפקח-ראשון דויד פרנקו. הם שמרו עליו בבית-העם, בקת מתן גור-הדין, ועתה חתמו על טופס ההוצאה-להורג, כי זיהו את המובא לתלייה כאותו אדולף אייכמן מן שנידון למות.

אחר-כך ניתנה הפקודה: „קדימה! ושני הסוהרים הובילו את אייכמן הלאה, אל החדר הסמוך.

שם עמד הגרדום — הראשון שהוקם בי מדינת ישראל.

רומט... מחייך...

הסוהרים הצעירו את אייכמן שלוש פסיעות בתוך החדר, עד למרכזו. שם נחצב בור מרובע בתוך ריצפת הבטון, ור מעליו הותקנו שתי דלתות עץ. אייכמן הועד מד במרכז הריבוע.

הכל התנהל במהירות, ללא מלים. רק אייכמן דיבר. הוא מיצמץ בעיניו קצרות-הרואי, שנותרו עתה ללא משקפיים, בחן את החדר. מולו עמדה שורה קטנה של נציגי העולם הגדול: שני עתונאים ישראליים, נציג לישכת העתונות הממשלתית, הכומר האל ושני עתונאי חוץ. האחד, סופר רוני טרט, אריה הלנשטיין, נבחר על-ידי חבריו

הערב בחצר בית-הסוהר, הוכנסו ללינת לילה בתאיהם באותה שיגרה שקטה של כל ימות השנה.

גם אייכמן אכל את פרוסת הלחם, הגביר זה הלבנה והזיתים הירוקים כבכל ערב. אך לפני שגורם, נפתחה דלת תאו. בפתח הת ייצב נציב שרות בתי-הסוהר, אריה ניר. אייכמן קם על רגליו. „נשיא המדינה דחה את בקשת החנינה שלך“, הדיע ניר. אייכמן הניב להודעה יבשה זו במלה אחת בלבד: „יאוהלה (כן)!“

אחר כך הדיעו כי הגיעו עברו שני מכ תבים מאחיו. כרגיל נמסרים מכתבים כאלה בעת חלוקת הדואר היומית. אייכמן הבין כי בכוא שעה זו, למחרת היום, שוב לא יהיה בחיים כדי לרבל את המכתבים. ניר לא אמר לו דבר על כך, אך אייכמן ניחש כי סופו קרב. הוא ביקש לקבל את שני המכתבים עוד באותו לילה.

„האם אתה רוצה דבר נוסף?“ שאל אותו אריה ניר.

„כן, בבקשה, יין.“
סוהר הביא לו את שני המכתבים ובקבוק יין אדום. הסורג נסגר ואייכמן שקע בי מכתביו, ביין האדום ובזכרונות של 56 שנות חייו.

מבעד לדלת, עקבו אחריו זוג ציניים עירניות. שלטונות בית-הסוהר לא רצו להסתכן בחזרה על מה שעשה הרמן גרינג, ערב תלייתו המיועדת בנירנברג. גרינג, מסי 2 של הרייך הנאצי, בלע סם בתאו, התחמק על-ידי כך מחבל התליין.

אני רמלה

סוהרי רמלה עמדו על כך שאייכמן לא ירמה את התליין.

„אני מוכן למות“

הסורג נפתח שנית ב-11.30 בלילה. אם היה דרוש לאייכמן אישור, כי אכן אלה הם רגעיו האחרונים בחיים, הוא ניתן לו על-ידי הופעת שני מבקרים. היו אלה ה' כומר הפרוטסטנטי הקאנאדי, חיליאם האל, ואשתו, שהגיעו מירושלים. עלפי הסדר, מיוחד עם שרות בתי-הסוהר, הותר לכומר ולרעייתו — שתירגמה מאנגלית לעברית — לבקר את אייכמן פעם ביום, עד להוצאתו להורג. עתה, משראה אותם מבקרים אותו בפעם השניה באותו יום, ידע אייכמן את האמת המלאה.

בעת התבודדותו, משך שלוש השעות האחרונות, שינן כנראה את הצורה שבה יתנהג לפני המוות. „אתם נראים עצובים“, אמר לזוג האל, כמארח מושלם.

„כן“, השיבו, „אנחנו עצובים.“
„אני לא“, ענה.

שוב נסגרה הדלת, והכומר ניסה להכין את אייכמן לרגע בו יופיע בפני בוראו. הוא דיבר אתו על הצורך לפתוח את לבו לאלוהים ולבקש מחילה מישו הרחמן. אך אייכמן דחה את פניית הכומר. הוא אפילו לא רצה לקרוא פסוקים מן הברית החדשה. „אין הכנסיה יכולה לעשות מאומה עבורי“, השיב. „אני שליו בנפשי, ומוכן למות. ה' מחת בשבילי יהיה פורקן. אני משוכנע ש' מצאתי את האמונה הנכונה, לא אמונת הסרק של הכנסיה.“

כאשר המשיך הכומר וביקש ממנו כי לפחות יבטא את שם ישו, השיב אייכמן כי נימה של נזיפה: „אנא, אל תפריעו לי בי אמונותי“

„קדימה!“

סמוך לחצות שוב נפתחה דלת תאו של אייכמן. הוא התבונן בשני הסוהרים והודיע: „אני מוכן.“
ראשון יצא מן התא הכומר האל. אחריו צעד אייכמן, בין שני הסוהרים שתמכו בו

אחד מתוך שישה מיליון-בשדה אושוויץ

דבריו האחרונים, החל משמיע את האימרות ששינן לעצמו לקראת רגע זה. כל אחד מן המשפטים יכול היה לשמש אימרת-סיום הירוואית, במיטב סיפורי הדראמה על הוצאות-להורג.

„תחי גרמניה, תחי ארגנטינה, תחי אוסטרליה, שלוש המדינות שהייתי קשור אליהן ביותר ושלא אשכחן!“ אמר כששני סוהרים קושרים את קרסוליו זה לזה בתחבושות ארוכות.

„היה עלי לציית לחוקי המלחמה ולרגל:“

כתיבת-החוק, לייצגם. השני, פרידריך קיס-סנמייר, שיצא שלישי ברשימת הנבחרים, מונה לתפקיד זה על-ידי דויד לנדור, מנהל לישכת העתונות. כי היה חשוב שדווקא גרמני לא-יהודי, נציג סוכנות-ידיעות גרמנית, יהיה נוכח בשעת עשיית הדיון.

לאורך הקיר, מימינו של אייכמן, ניצבו קציני המשטרה, מינהל המחוז ושרות בתי-הסוהר — נציגי מדינת ישראל, שבאו ל' השקיף על ביצוע גור-הדין.

משראה אייכמן כי יש מי שירשום את

אייכמן מתרחץ

המכונה בחדר-ההדרשות של לשכת העתונות הממשלתית תיקתקה את הד ביליטין היומית של יום ו', 30 ביוני: ידיעה מס' 6 — (ירושלים): מנהל שירות השידור, מר חנוך גבתון, יצא לבריטל לעצרת השנתית של איגוד השידור האירופי. בהעדרו ימלא את מקומו סגנו, ד"ר ישעיהו שפירא.

ידיעה מס' 7 — (תל-אביב): לאחר ביצוע גור-הדין על אדולף אייכמן, נשרפה גופתו. האפר הועלה על סיפון ספינת משמר חוץ-ים של משטרת ישראל, אשר הפליגה אל מחוץ למי החופים של ישראל, שם פוזר האפר בשעה 4.35 בבוקר. בדרך דומה נהגו בגופות פושעי-המלחמה הנאציים שהוצאו להורג בפקודת בית-הדין הבינלאומי בנירנברג. צוואתו של אדולף אייכמן כוללת בק' שה לשרוף את גופתו.

ידיעה מס' 8 — (תל-אביב): חששות להתערדרות קשיים נוספים בהמשך ייצוא הביצים הביע סגן המנהל הכללי במשרד-החקלאות...

כך, בין ידיעה על חילופי-שיגרה במנגנון הממשלתי לבין ידיעה על צרותיו של ענף הלול, אמרה ממשלת ישראל את מלתה ה' אחרונה על אובר-שטורמן-פירר (סגן-אלוף) ס"ס, אדולף בן אדולף אייכמן.

„יאוהלה!“

סוף בא בחמץ. האורח הישראלי [עדיין התחכם עם שכנו: „יתלו או לא יתלו אותי?“ לפניו עוד היו מונחות כותרת הצהרונים, שעסקו בנבואה כי הנשיא ידחה את בקשת החנינה של הנאצי. גם אסירי כלא רמלה, שעמדו את ארוחת-הערב שלהם בשעה שש, לא תיארו לעצמם כי אסיר הקומה השלישית יומת עוד באותו לילה. הם סיימו את ארוחתם ואת טיול-